

Nr 37.

Ankom till riksdagens kansli den 8 maj 1924 kl. 11 f. m.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning, av Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror.

(1:a avd.)

Genom en den 22 februari 1924 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition nr 71, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 (nr 113) om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror.

Härigenom förordnas, att förordningen den 17 maj 1923 om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror skall äga fortsatt tillämpning till och med den 30 juni 1925.

Med en till 1919 års lagtima riksdag avgiven proposition, nr 251, framlade Kungl. Maj:t förslag till förordning om en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror. Propositionen avstyrktes av bevillningsutskottet, men riksdagen antog ett på bevillningsutskottets föranstaltande omarbetat förslag i ämnet. Förordning utfärdades den 11 juli 1919 (nr 401), trädde i kraft den 1 september samma år och gällde till utgången av år 1920. Sedermera har en var av riksdagarna under åren 1920—1922 beslutat, att förordningen skulle äga tillämpning under det nästföljande året. Någon väsentlig ändring i förordningens bestämmelser har under nämnda tid icke

Utskottet.
Återblick.

vidtagits. Däremot antog 1923 års riksdag ett av Kungl. Maj:ts framlagt förslag till ny förordning i ämnet. Den nya författningen skiljer sig från den förut gällande huvudsakligen i fråga om bestämmelserna rörande sättet för stämpelavgiftens utgörande. Enligt de ursprungliga bestämmelserna gällde, att vid försäljning eller byte av skatteplikt underkastade varor stämpel skulle åsättas en avräkningsnota, som det låg säljaren att utfärda. I 1923 års förordning uteslötos stadgandena om avräkningsnota och föreskrevs, att stämplarna skola av säljaren anbringas i en särskild försäljningsbok, om vars förande även den gamla författningen innehöll stadgande.

*Departements-
chefen.*

Chefen för finansdepartementet har i sitt anförande till ovannämnda statsrådsprotokoll, efter att hava redogjort för frågans tidigare behandling, meddelat, att avkastningen av ifrågavarande skatt utgjort

$\frac{1}{9}$ — $\frac{31}{12}$ år	1919.....	kr. 122,505	år	1922	kr. 44,235
	> 1920.....	> 210,225	>	1923 ¹	> 47,420.
	> 1921.....	> 92,895			

Efter att vidare hava anført, att kontrollkostnaderna torde uppgå till ungefär 10,000 kronor årligen, har departementschefen förklarat, att han ställde sig betänksam mot denna skatt, som inbringade så obetydligt i förhållande till uppbörds- och kontrollkostnaden, samt vidare anført följande: Då emellertid den nya förordningen ännu icke varit i tillämpning mera än halvannan månad och någon erfarenhet beträffande det ändrade kontrollsystemets verkningar sålunda icke kunnat vinnas, syntes det vara riktigast, att förordningen erhöles förlängd giltighet; och ansåge departementschefen, särskilt med hänsyn till tiden för budgetårets ingång, att giltighetstiden nu borde bestämmas att utgå den 30 juni 1925. Därigenom vunnes tillika, att, därest ändring i beskattningen med stöd av vunnna erfarenhet skulle anses önskvärd, sådan ändring lämpligen kunde genomföras jämförelsevis tidigt efter beslutets fattande.

*Utskottets
yttrande.*

I likhet med chefen för finansdepartementet har utskottet ansett, att oaktat avkastningen av ifrågavarande skatt särskilt under åren 1922 och 1923 varit förhållandevis obetydlig, förordningen i ämnet bör erhålla förlängd giltighet, icke minst med hänsyn till önskvärdheten att erhålla tillräcklig erfarenhet av 1923 års nya bestämmelser, genom vilka en ny grundval för kontrollen över skattens utgörande blivit lagd. Likaledes har utskottet, av de skäl departementschefen anført, funnit välbetänkt, att den förlängda giltigheten begränsas till att omfatta första halvåret 1925.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen, med bifall till Kungl. Maj:ts förvarande proposition nr 71, måtte antaga det med pro-

¹ Uppgiften för detta år är preliminär.

positionen framlagda förslaget till förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 (nr 113) om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror.

Stockholm den 8 maj 1924.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, friherre Fleming, Gustaf Nilsson, Rune, Ericson i Obergå, Bårg, Boman, Jönsson i Boa, Johansson i Kullersta, Olsson i Ramsta, Sköld, Lithander, Olsson i Golvvasta, Lövgren, Heyman, Johansson i Hornsberg, Åström, Björklund och Olsson i Gävle.

Reservation

av herr *Lithander*, som framhållit, att den ifrågavarande skatten inbringade obetydliga belopp, särskilt i förhållande till kontrollkostnaderna, och ansett, att skatten därjämte verkade i riktning att öka illojal handel med sådana varor, som beskattningen omfattar, samt därför yrkat, att utskottet måtte hemställa,

att Kungl. Maj:ts proposition nr 71 icke måtte av riksdagen bifallas.
